

Arrest

nr. 210 804 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 juli 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1

vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 23 september 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2017 werd ingediend door :

*J(...) M(...), A(...) (R.R. (...))
Geboren te (...) op (...)
Wettelijk vertegenwoordiger van:
M(...), M(...)Z(...) (R.R. (...))
Geboren te Dubai op (...)
M(...), M(...) R(...) (R.R. (...))
Geboren te Kortrijk op (...)
Nationaliteit: Pakistan
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 03.05.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 07.12.2012 met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en één maand voor de eerste en drie dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene laat echter na dit verder te specificeren of te verduidelijken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De raadsman van betrokkene meent dat zijn cliënt hoe dan ook krachtens artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan gemachtigd worden op het grondgebied te verblijven. Hij verwijst hierbij naar een beslissing d.d. 04.11.2014 waarin verzoekers tijdelijk medisch geregulariseerd zouden zijn, dat deze regularisatie verlengd werd tot 21.10.2017 en hij verwijst hierbij tenslotte nog naar zoon D(...) en dochter D(...). We stellen vast dat deze informatie niet bevestigd wordt door de gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat er twee aanvragen 9ter ingediend werden gebaseerd op de medische problemen van de ex-echtgenote van betrokkene en dat beide aanvragen negatief werden afgesloten. Er is geen sprake van een verblijfsmachtiging op medische gronden. Het administratief dossier bevat geen enkel medisch stuk dat betrekking heeft op betrokkene zelf of zijn kinderen. Verder stellen we vast dat er in het dossier nergens sprake is van een zoon D(...) en dochter D(...). Betrokkene heeft twee zoons, M(...) Z(...) en M(...) R(...). Het gaat hier dus vermoedelijk om foutief knip-en plakwerk van de raadsman van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch

een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van beide kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het hun vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Met betrekking tot het tussentijds evolutieverlag d.d. 29.05.2017 van (...), revalidatiecentrum, met betrekking tot zoon M(...) R(...), merken we op dat betrokkene niet aantoonde dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt. Evenmin toont betrokkene aan dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkene geen gevaar bestaat voor de openbare veiligheid en dat hij nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden gebruikte, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene ruim zeven jaar in België zou verblijven, dat hij inmiddels goed geïntegreerd zou zijn, dat hij attesten van integratie en inburgering zou voorleggen, dat hij zich op uitstekende wijze geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlands zou hebben aangeleerd, dat hij binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten zou kunnen voorzien door arbeid en dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3 Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer 212 652.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Ze meent ook dat er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"11.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCCKE:

*"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar; feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn
(J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gefundeerd op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ze stelt onder meer:

Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van beide kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het hun vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Met betrekking tot het tussentijds evolutieverlag d.d. 29.05.2017 van (...), revalidatiecentrum, met betrekking tot zoon M(...) R(...), merken we op dat betrokkene niet aantoonde dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt. Evenmin toont betrokkene aan dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verwerende partij stelt dus dat niet werd aangetoond dat de speciale begeleiding van M(...) R(...) dit schooljaar verderloopt, waardoor ze aldus niet zou kunnen besluiten tot de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Nochtans is het tussentijds evolutieverlag dd. 29.05.2017, zoals gevoegd bij de aanvraag ex. art. 9bis VW, duidelijk:

Er wordt geopteerd om zijn derde kleuter opnieuw te laten doen, gecombineerd met verder zetten van therapie zodat hij met een voldoende sterke basis het eerste leerjaar kan aanvatten.

Aldus kan de verwerende partij niet op ernstige wijze beweren dit zo niet begrepen te hebben. Ofwel heeft zij het verslag niet volledig gelezen. Dit is hoogst onzorgvuldig!

De verwerende partij stelt tevens dat de verzoekende partij niet aantoonde dat "dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het van herkomst". Zij verwacht met andere woorden een negatief bewijs, dit is niet ernstig.

Bovendien kan ieder weldenkend mens, die een kleine opzoeking op google doet, ontdekken dat de begeleiding van "special needs children" in Pakistan ronduit problematisch is.

*Cf. <https://tribune.com.pk/storv/644828/special-education-children-with-disabilities-need-inclusive-schools/> :
"LAHORE:*

"Only four per cent of children with special needs have access to schools in Pakistan University of Management and Technology (UMT) Department of Education Chairman Sajid Masood said on Thursday.

(...)'

Cf. <https://www.thenational.ae/world/asia/pakistan-s-special-needs-children-suffering-from-social-ignorance-and-lack-of-trained-experts-1.558447>

Cf. <http://www.dw.com/en/findino-wavs-to-educate-the-disabled-in-pakistan/a-15964649> :

"Many disabled children in Pakistan feel as though they are a curse from God. For fear of marginalization, they remain hidden away at home and have few educational opportunities. An aid organization wants to change that.

Naeem Ghani had the chance to see what often remains hidden in Pakistan through his job as director of medical clinics located in a number of local cities and villages. When patients came to see him for treatment, some brought along their disabled children - children otherwise concealed from neighbors' eyes out of shame. Religious conservatives in Pakistan view disabilities as God's punishment for wrongdoing.

Naeem Ghani and his team offered families with disabled children free treatment and medication. But medical support is far from sufficient for improving disabled people's chances for a better life - for more participation and inclusion - in Pakistani society.

"Education is a fundamental necessity for everyone," Ghani said, "Because education and socialization have major influence on every phase of human life."

11.1.3. De bestreden beslissing focust zich bovendien op het jongste kind, maar vergeet het oudste kind te betrekken bij de analyse van de buitengewone omstandigheden.

Nochtans gaat dat kind, M(...) Z(...), hier in België naar school (inmiddels derde leerjaar) en heeft het nooit iets anders gekend dan de Nederlandse taal. In Pakistan is Urdu de belangrijkste taal (https://en.wikipedia.org/wiki/Lanquaaes_of_Pakistan), een taal die de Z(...) niet kan schrijven omdat hij het schrift eenvoudigweg niet beheerst!

Zo stelde de Raad reeds het volgende omtrent de interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" (RvV 181 193 dd. 24 januari 2017):

De bestreden beslissing beperkt zich wat de kinderen betreft tot te stellen: "Tot slot, het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is." Alhoewel deze verantwoording in de regel afdoende is, zeker in situaties waar de aanvrager zich niet kan buigen op een lang verblijf in het Rijk, spelen in casu uitzonderlijke omstandigheden.

Wat betreft de schooigaande kinderen voeren verzoekers terecht aan dat het in hun uitzonderlijke en specifieke situatie bijzonder moeilijk zou zijn, na meer dan elf jaar onderwijs in ons land en voor de kinderen zonder enige ervaring met het Russisch onderwijssysteem, van nul te beginnen in Rusland gezien hun leeftijd en de duur van het verblijf in België, ook al erkennen zij dat zij geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben. Terwijl niet werd nagegaan of het niet kennen van de geschreven taal, in casu het Cyrillisch schrift, het de terugkeer naar het land van oorsprong van de ouders, onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt, zelfs in geval van een slechts tijdelijke voortzetting van het onderwijs in Rusland. Ook de Raad van State heeft in zijn arresten reeds erkend dat niet in om het even welke situatie kan worden element niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410 en RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791).

In casu kan mutatis mutandis besloten worden tot het aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden, met die verzwarende omstandigheid dat het jongste kind wel degelijk speciale opvolging nodig heeft!

Het is bovendien nogal cynisch dat de verwerende partij meent dat deze minderjarigen haar verantwoordelijkheid niet zijn, louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden. Verwerende partij kan zich nu éénmaal niet louter achter de vader van de kinderen verschuilen om haar eigen verantwoordelijkheid te ontlopen. Deze kinderen maken nu éénmaal een volwaardig deel uit van onze samenleving en het is de plicht van de verwerende partij om bij elke beslissing het belang van de minderjarige in het oog te houden, zulks zal dan ook in het bijzonder worden geargumenteed bij het beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

II.1.4. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar en haar kinderen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen omwille van haar sociale verankering in België (zij verblijven hier meer dan 7 jaar) en omwille van de schoolgaande kinderen. Alle kinderen hebben niets anders gekend dan de Belgische samenleving en opleiding.

Wat er ook van moge zijn. In casu zijn er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij en haar kinderen.

II.1.5. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december2009, nr. 198.769)."

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkenen zeer gemotiveerd en leergierig zouden zijn, dat zij vanaf de eerste dag in België alle mogelijke middelen zouden hebben aangeworven om de taal zo snel mogelijk te leren, dat ze elke mogelijke cursus voor Nederlands gevolgd zouden hebben en met glans doorstaan, dat ze hebben deelgenomen aan de cursus maatschappelijke integratie en oriëntatie, dat ze het bewijs van inburgering zouden voorleggen, dat ze bereid zouden zijn te werken indien ze hiertoe de kans krijgen, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van steun van buitenaf of een leefloon, dat ze de Belgische samenleving enkel zouden versterken, dat ze tot op hun laatste spaarcent op eigen krachten trachten te overleven in België, dat ze volledig geïntegreerd zouden zijn, dat ze voorbeeldburgers zouden zijn over wie niets negatiefs gezegd kan worden, dat ze zich zeer goed aangepast zouden hebben aan de Belgische cultuur en dat ze verschillende deelattesten Nederlands tweede taal voorleggen evenals een attest van eenheid 'graveren', een attest van een leerjaar 'edelsteenzetten', een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering, verschillende getuigenverklaringen en een huurcontract voor appartementen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Nergens in de Vreemdelingenwet - ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partij geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

II.1.6. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.2 Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (cf. RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe wordt gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land

van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, moest verwerende partij na gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de gemachtigde redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partij gaat vooreerst in op de motivering aangaande de schoolgaande kinderen en wijst er in de eerste plaats op dat de gemachtigde niet op ernstige wijze kan beweren dat niet werd aangetoond dat de speciale begeleiding dit schooljaar verderloopt. Ze wijst erop dat het tussentijds evolutieverlag van 29 mei 2017 zoals gevoegd bij de aanvraag duidelijk is waarin het volgende wordt gesteld: *“Er wordt geopteerd om zijn derde kleuter opnieuw te laten doen, gecombineerd met verder zetten van therapie zodat hij met een voldoende sterke basis het eerste leerjaar kan aanvatten.”* Vervolgens geeft ze aan dat de gemachtigde verder oordeelt dat zij niet aantoonde dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst en voert hierbij aan dat de gemachtigde hier een negatief bewijs verwacht. Ze stelt dat bovendien ieder weldenkend mens die een kleine opzoeking doet op google, kan ontdekken dat de begeleiding van ‘special needs children’ in Pakistan ronduit problematisch is. De verzoekende partij voert ook aan dat de bestreden beslissing zich bovendien focust op het jongste kind maar vergeet het oudste kind te betrekken bij de analyse van de buitengewone omstandigheden waarbij ze erop wijst dat dat kind hier in België naar school gaat, nooit iets anders heeft gekend dan de Nederlandse taal en in Pakistan Urdu de belangrijkste taal is die het kind niet kan schrijven omdat hij het schrift eenvoudigweg niet beheerst. De verzoekende partij benadrukt dat er buitengewone omstandigheden zijn met de verzwarende omstandigheid dat het jongste kind wel degelijk speciale opvolging nodig heeft. De verzoekende partij vervolgt dat het bovendien nogal cynisch is dat de gemachtigde meent dat deze minderjarigen zijn verantwoordelijkheid niet zijn, louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden. Ze stelt dat de gemachtigde zich nu éénmaal niet louter achter de vader van de kinderen kan verschuilen om haar eigen verantwoordelijkheid te ontlopen en dat deze kinderen nu éénmaal een volwaardig deel uitmaken van onze samenleving en het de plicht is van de gemachtigde om bij elke beslissing het belang van de minderjarige in het oog te houden. De

verzoekende partij geeft verder ook nog aan dat zij hier meer dan zeven jaar verblijven en dat de kinderen niets anders hebben gekend dan de Belgische samenleving en opleiding. Ze stelt ten slotte niet te begrijpen waarom de lokale verankering niet leidt tot verblijf en meent dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

Waar de verzoekende partij met haar betoog omtrent de schoolgaande kinderen hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 28 juli 2017, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande deze aangehaalde elementen. Zo wordt in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van beide kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het hun vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Met betrekking tot het tussentijds evolutieverlag d.d. 29.05.2017 van S(...), revalidatiecentrum, met betrekking tot zoon M(...) R(...), merken we op dat betrokkene niet aantoont dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt. Evenmin toont betrokkene aan dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de schoolgaande kinderen, evenals het gegeven dat de jongste zoon begeleid wordt in het revalidatiecentrum S(...). De gemachtigde oordeelt met betrekking tot het tussentijds evolutieverlag van 29.05.2017 van S(...) revalidatiecentrum dat werd toegevoegd aan de aanvraag van 28 juli 2017, dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt en evenmin wordt aangetoond dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij betoogt dat in tegenstelling tot wat de gemachtigde aangeeft, uit het tussentijds evolutieverlag wel degelijk gelezen kan worden dat de therapie verdergezet moet worden en kopieert in het verzoekschrift het volgende: *Er wordt geopteerd om zijn derde kleuter opnieuw te laten doen, gecombineerd met verder zetten van therapie zodat hij met een voldoende sterke basis het eerste leerjaar kan aanvatten.* De Raad stelt echter vast dat zich in het administratief dossier een tussentijds evolutieverlag van twee pagina's bevindt waarin in geen geval kan gelezen worden dat de therapie verdergezet moet worden zoals de verzoekende partij aangeeft in het verzoekschrift. Daargelaten de vaststelling dat voormelde gekopieerde passage geenszins voorkomt in het tussentijds verslag zoals deze zich bevindt in het administratief dossier en het niet geverifieerd kan worden of dit al dan niet te wijten is aan een onvolledig neergelegd tussentijds evolutieverlag of gebrekkig administratief dossier of het gewoonweg niet voorkomt in het volledig neergelegde evolutieverlag, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hoe dan ook verder wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Waar de verzoekende partij aanvoert dat ieder weldenkend mens die een kleine opzoeking doet op google, kan ontdekken dat de begeleiding van 'special needs children' in Pakistan ronduit problematisch is en citeert uit enkele verslagen, stelt de Raad vast dat dit in geen geval werd aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 28 juli 2017. De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, in casu de verzoekende partij die in feite vraagt haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk terzake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De gemachtigde moet – indien hij de aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – motiveren waarom hij deze niet aanvaardt, wat de gemachtigde *in casu* gedaan heeft. De gemachtigde moet niet ingaan op wat in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De Raad stipt aan dat in voormelde aanvraag louter zeer beknopt werd gewezen op de schoolgaande kinderen, zonder zelfs daarbij melding te maken van de begeleiding van

het jongste kind. Er werden aan de aanvraag van 28 juli 2017 evenwel verschillende attesten bijgevoegd waaruit onder meer de begeleiding van het jongste kind bleek en waarmee de gemachtigde dus – ondanks het gegeven dat dit niet expliciet werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid – wel degelijk rekening heeft gehouden. Nergens uit de aanvraag of de bijgevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partij heeft aangevoerd, laat staan aangetoond, dat de begeleiding van het jongste kind niet beschikbaar is in het land van herkomst. Zodoende kan de gemachtigde niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met de bovenvermelde algemeen geciteerde verslagen in verband met “disabled children”. Ook waar de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde heeft vergeten het oudste kind te betrekken bij de analyse van de buitengewone omstandigheden waarbij ze erop wijst dat dat kind hier in België naar school gaat, nooit iets anders heeft gekend dan de Nederlandse taal en in Pakistan Urdu de belangrijkste taal is die het kind niet kan schrijven omdat hij het schrift eenvoudigweg niet beheerst, moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 28 juli 2017 in geen geval op deze specifieke elementen heeft gewezen. Evenwel werd – zoals hoger weergegeven – wel degelijk geantwoord op het aangevoerde element dat de minderjarige kinderen, waaronder ook het oudste zontje, schoolgaand zijn. Door slechts voor het eerst in haar verzoekschrift aan te halen dat de oudste zoon nooit iets anders heeft gekend dan de Nederlandse taal en te beweren zonder enig begin van bewijs dat het kind de taal Urdu niet kan schrijven omdat hij het schrift eenvoudigweg niet beheerst, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de gemachtigde wel degelijk heeft geantwoord op de elementen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 juli 2017.

Met betrekking tot het aangehaalde arrest van de Raad van 24 januari 2017 met nummer 181 193 stelt de Raad vast dat - daargelaten de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben - zij nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare, nu in tegenstelling tot het geciteerde arrest in de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf louter zeer beknopt werd gewezen op de schoolgaande kinderen, zonder evenwel daarbij te wijzen op moeilijkheden die zij in Pakistan zouden ondervinden en zonder enigszins aan te voeren laat staan aan te tonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat het bovendien nogal cynisch is dat de gemachtigde meent dat de minderjarigen zijn verantwoordelijkheid niet zijn, louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden en het de plicht is van de gemachtigde om bij elke beslissing het belang van de minderjarige in het oog te houden, wijst de Raad op het volgende. De verzoekende partij lijkt er met haar betoog aan voorbij te gaan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met de situatie van de minderjarige kinderen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf. Na de vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is, wijst de gemachtigde erop dat de verplichte scholing van beide kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf en dat hierbij bijgevolg kan opgemerkt worden dat het hun vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Er wordt vervolgens gesteld dat het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben, enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. De gemachtigde oordeelt dat dit echter niets verandert aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden en dat hij het schoolbezoek van zijn kinderen bewust liet plaatsvinden in deze preciaire situatie. De Raad herhaalt dat hierbij ook rekening werd gehouden met de begeleiding van het jongste kind waarbij werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt en evenmin wordt aangetoond dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde louter geoordeeld hebben dat de minderjarigen niet zijn verantwoordelijkheid zouden zijn louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden en als zou geen rekening zijn gehouden met het hoger belang van de kinderen.

Waar de verzoekende partij wijst op haar sociale verankering, met name onder meer het gegeven dat ze hier meer dan zeven jaar verblijft, wijst de Raad erop dat aangaande de elementen van lang verblijf en integratie die de verzoekende partij aanhaalt, in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene ruim zeven jaar in België zou verblijven, dat hij inmiddels goed geïntegreerd zou zijn, dat hij attesten van integratie en inburgering zou voorleggen, dat hij zich op uitstekende wijze geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlands zou hebben aangeleerd, dat hij binnen zeer korte termijn en onafgebroken in zijn eigen inkomsten zou kunnen*

voorzien door arbeid en dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals één getuigenverklaring) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” Gelet op bovenstaande motivering kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat niet gemotiveerd zou zijn waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. De Raad merkt op dat deze stelling van de gemachtigde met betrekking tot de elementen van integratie in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die al waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook in geen geval dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het beknopte betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan. De Raad benadrukt nog dat de buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat *in casu* er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn, geeft zij met haar kritiek en met haar betoog blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij op wordt gewezen dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt hierbij dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de *in casu* gemaakte beoordeling, maakt niet dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Op de overige onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat ze daar geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU